

PÉCSI TÖRVÉNYSZÉK P É C S	
2014 MÁJ 15.	
Pécsi Törvényszék útján benyújtva	
7623 Pécs, Rákóczi út 34. (7601 Pécs, Pf. 36.)	Szám: 15.G.20.343/2014 Tel.: (76) 313 1111

T. Alkotmánybíróság részére!

indítványozó

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/1002-0/2014	
Érkezett: 2014 MÁJ 21.	
Példány: 3	Kezelőiroda: mi
Melléklet: 3x4 db	

+ 1 db bírósági acta

képviseli: Morley Allen & Overy Iroda

ügymintázó ügyvéd:

Dr. Sahin-Tóth Balázs

Sahin-Tóth Balázs
dr. Sahin-Tóth Balázs
ügyvéd

alkotmányjogi panasz iránti
indítványa

2014 MÁJ 15

2. sz. írt paragrafokkal kapcsolatban
az Alkotmánybíróságon
2. sz. írt 1 péld. a felperes által nyújtott
a Pécsi Törvényszékben
Gh. IV.30.143/2013. számú ítélet

a Kúria Gfv.VII.30.313/2013/5. számú ítéletével
szemben

li: 3, Pé. T. írásbeli irat

2014. V. 15.

CF

(A Pécsi Törvényszéken folyamatban volt,
15.G.21.240/2012. számon, tartozás megfizetése
íránt indított perhez kapcsolódó felterjesztési
kérelem)

Számolva azzal az eshetőséggel, hogy a Szolgáltató a Projekt megvalósítását bármely okból nem lesz képes folytatni, 2008. június 9. napján a peres felek, valamint a Szolgáltató egy háromoldalú, ún. közvetlen megállapodást kötöttek (a **Közvetlen Megállapodás**), amely alapján a felek vállalták, hogy együttműködnek a felmerülő problémák orvoslása érdekében. A projektfinanszírozási ügyletek sajátossága, hogy a projekt végső haszonhúzója nem a szolgáltató, akinek a hitelező a hitelt(kölcsönt) nyújtja, hanem a megrendelő, jelen esetben az alperes. Ezért szoktak a felek a projektek háromoldalú kapcsolatrendszerébe egy ún. közvetlen megállapodást (angolul 'direct agreement') beiktatni, melyben a megbízó közvetlenül kötelezettséget vállal a hitelező felé a nyújtott hitel(kölcsön) megtérítésére, hiszen a projekt tárgyai és hasznai az ő tulajdonába kerülnek. Ebben a körben kiemeljük, hogy az alperes Közvetlen Megállapodásban foglalt fizetési kötelezettsége a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a Ptk.) 200. § (1) bekezdésében biztosított szerződési szabadság alapján érvényesen tett kötelezettségvállalása volt.

(b) A Hitelkeret-szerződés felmondása

A felperes 2011. október 28. napján kelt, és – összhangban a Közvetlen Megállapodás 4.1 (a) és 4.2 pontjaiban foglaltakkal – még aznap mind a Szolgáltató, mind az alperes részére kézbesített leveleiben (a **Felmondási Értesítés**) (i) tájékoztatta a feleket, hogy a Hitelkeret-szerződést a levelekben nevesített, a Közvetlen Megállapodásban definiált "Hitelszerződés Szerinti Szerződészegési" okokból felmondta, és (ii) felhívta a Szolgáltatót a hitel(kölcsön) címén folyósításra került összegeknek és azok ügyleti kamatának megfizetésére.

(c) Eredménytelen Egyeztetési Időszak

A Felmondási Értesítés alperes általi kézhezvételével a Közvetlen Megállapodásban a felek által rögzített rendelkezések 2011. október 28. napján életbe léptek és kezdetét vette a Közvetlen Megállapodás szerinti 30 napos egyeztetési időszak (az **Egyeztetési Időszak**). Az alperes 2011. november 2. napján kelt levelében alperes képviselője megerősítette, hogy az alperes a "2011. október 28-án futár útján megküldött" (...) "Felmondási Értesítés közlését hatályosnak" tekinti. Kijelentette továbbá, hogy az alperes előtt addig megismert körülmények alapján nem vitatja, hogy "a felmondási eseményként megjelölt események bekövetkeztek".

Ezt követően a felperes – a Közvetlen Megállapodás 4.3 (a) pontjában foglalt kötelezettségnek eleget téve – 2011. november 3. napján kelt levelében felhívta az alperest, hogy az ún. helyreállítási egyeztetés céljából 2011. november 8-án 9:00 órai kezdettel kezdjék meg a jóhiszemű tárgyalásokat a Felmondási Értesítésben meghatározott körülmények orvoslása érdekében. Az alperes 2011. november 4. napján kelt levelében visszaigazolta a felperes felhívását a tárgyalások megkezdésére, valamint a felperes székhelyét mint javasolt helyszínt elfogadja.

(d) Fizetési felszólítások

Mivel az Egyeztetési Időszak alatt a felperes és az alperes nem tudtak megállapodni a Projekt megvalósításának folytatásához szükséges kérdésekben, 2011. november 28. napján beállt a Közvetlen Megállapodás 5.1 pont (d) (ii) (A) alpontja szerinti ún. elszámolási nap. Erre tekintettel a felperes 2011. november 28. napján kelt levelében (az **Első Fizetési Felszólítás**) felhívta az alperest, hogy tegyen eleget a Közvetlen Megállapodás 5.1 pont (f) alpontján alapuló, 5.4 pont szerinti fizetési kötelezettségének, és utalja át a felperes által megjelölt bankszámlára a kint lévő hitelösszeget a lejárt és esedékes kamatokkal együtt (a **Fennálló Pénzügyi Adósság**). A Fennálló Pénzügyi Adósság 2011. november 28. napján fennálló összegét a felperes, az ugyanazon a napon a felperes megbízásából eljáró [REDACTED] Közjegyzői Iroda által kiállított közjegyzői ténytanúsítvánnyal igazolta.

Az alperes 2011. november 29. napján kelt válaszelevelében (a **Válaszelevel**) megerősítette, hogy az Első Fizesési Felszólítás megkapta és kijelentette, hogy a felperes "fizesési felszólítására nem kívánunk érdemben válaszolni, és annak eleget sem kívánunk tenni."

Ezt követően a felperes 2011. december 5. napján kelt, az alperesnek 2011. december 7. napján kézbesített levelében (a **Második Fizesési Felszólítás**) tájékoztatta az alperest, hogy a Fennálló Pénzügyi Adósság összege 2011. november 30. napján történt biztosíték-érvényesítés keretében végrehajtott beszámítás eredményeképpen csökkent. Ennek megfelelően a felperes felszólította az alperest, hogy utaljon át kölcsön jogcímén 25.038.606,80 EUR (azaz huszonötmillió-harmincnyolcezer-hatszázhat euro, nyolcvan cent) összeget (a **Főkövetelés**) a felperes által megjelölt bankszámlára.

2.2 A bírósági eljárás

(a) A Pécsi Törvényszék ítélete

Fenti tények alapján a felperes 2012. március 8-án nyújtott be keresetet Budapest Főváros Önkormányzatával mint alperessel szemben a Közvetlen Megállapodás szerinti Fennálló Pénzügyi Adósság megfizetésére kötelezés iránt. A perben első fokon eljáró Pécsi Törvényszék 15.6.21.240/2012/21. sz. közbenső ítéletében (F/2. sz. mellékletként csatolva) megállapította, hogy a Közvetlen Megállapodás illetve a Szolgáltatási Szerződés alapján az alperes helytállási kötelezettsége a felperessel mint hitelezővel szemben fennáll. Az elsőfokú bíróság következtetéseit a Szolgáltatási Szerződés 37.5 illetve a Közvetlen Megállapodás 5.4. pontjára, valamint az „obligatio est iuris vinculum” (a kötelelem/szerződés a jog bilincse) és a „pacta sunt servanda” (a megállapodásokat teljesíteni kell) polgári jogi elvekre alapozta.

(b) A Pécsi Ítéltábla ítélete

Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság Gf.IV.30.143/2013/9. sz. ítéletében (F/3. sz. mellékletként csatolva) az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét részben megváltoztatta, és azt az alábbiak szerint módosította: *„Megállapítja, hogy az alperes a Közvetlen Megállapodás 5.4 pontja, és a Szolgáltatási Szerződés 37.5 pontja alapján köteles megfizetni a felperesnek – a Szolgáltatási Szerződés szerinti megszüntetési összeg részeként – a Hítelszerződés alapján fennálló pénzügyi adósságnak megfelelő összeget.”*

(c) A Kúria felülvizsgálati eljárása során hozott ítélete

A Pécsi Ítéltábla döntése ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyet a Kúria 2014. február 25-én kelt ítéletében (F/4. sz. mellékletként csatolva) bírált el. A mindösszesen 10 oldalból álló ítélet rendelkező részének értelmében a Kúria a jogerős közbenső ítéletet hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróság 15.G.21.240/2012/21. számú közbenső ítéletét megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította. A felperest 15 napos fizesési határidő mellett 152.400.000,- (százötvenkettőmillió-négyszázezer) Ft együttes első-, másodfokú és felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére kötelezte. Kötelezte továbbá a felperest, hogy fizessen meg felhívásra az államnak 2.500.000,- (kettőmillió-ötszázzezer) Ft fellebbezési és 3.500.000,- (hárommillió-ötszázzezer) Ft felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet indokolásának lényeges részeit (7-10. oldalak) a következő pontban szó szerint beidézzük.

(d) A Kúria támadott ítéletének indokolása

“A Kúria a jogerős közbenső ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül és azt az alábbi indokok miatt jogszabálysértőnek tartotta.

A Kúria mindenk előtt rögzíti, hogy olyan eljárási jogszabálysértést nem észlelt, amely az eljárás megismétlését indokoltá tette volna.

A másodfokú tárgyalás jegyzőkönyve alapján megállapította, hogy az alperes alaptalanul állította, hogy az elsőfokú ítélet meghozatala után keletkezett és becsatolt bizonyítékokat a másodfokú bíróság nem tette az eljárás anyagává, arra vonatkozóan az alperes részére nyilatkozatai megtételére nem adott lehetőséget. A Pp. 239. § folytán alkalmazandó Pp. 3. § (6) bekezdésének, 141. § (2) bekezdésének, 143. § (1) bekezdésének, 163. § (1) bekezdésének és a 196. §-nak megsértése nem volt megállapítható.

A Kúria a következőkben kifejtettek miatt szükségtelennek tartotta további bizonyítás lefolytatását is. Így a Pp. 252. § (3) bekezdésének megsértését sem észlelte.

A Kúria tévesnek tartotta az alperesnek azt a hivatkozását is, hogy a másodfokú bíróság a Ptk. 205. § (1) és (2) bekezdését, a 207. § (1) bekezdését megsértve értelmezte a Közvetlen Megállapodás és a Szolgáltatási Szerződés szabályait. A Közvetlen Megállapodás I. fejezet 2. pontja egyértelműen tartalmazza, hogy a szerződés tárgya az, hogy a Szolgáltató súlyos szerződésszegése és a hitelszerződés szerinti szerződésszegés esetén miként kívánnak a felek együttműködni. A II. fejezet kizárólag a felperest mint hitelezőt a hitelszerződéssel és az alperest a Szolgáltatási Szerződéssel kapcsolatosan megillető felmondási jog gyakorlásának kereteit, eljárási rendjét rögzíti.

A felperes által hivatkozott 5.1.(f) pont a hitelszerződés felperesi felmondása alapján, a hitelszerződés fenntartása érdekében tett eredménytelen egyeztetés után keletkezett, az alperesre rótt azt a kötelezettséget tartalmazza egyrészt, hogy a Szolgáltatási Szerződést mondja fel a Szolgáltató súlyos szerződésszegésére vonatkozó 35.3.(d) pontban írtak szerint, másrészt a Szolgáltatót a felmondásra és az annak következtében történt szerződés megszűnésre tekintettel megillető megszüntetési összeget, amely a Szolgáltatót terhelő, a felperes felé fennálló, pénzügyi adóssággal megegyező, fizesse meg közvetlenül a felperesnek.

A Közvetlen Megállapodás II. fejezete az 5.4 pontban a megszüntetési összeggel kapcsolatosan azt tartalmazza, hogy az alperes megerősíti és a felperessel szemben is elvállalja a Szolgáltatási Szerződés 37.5(a) pontjában foglaltakat, azaz, hogy a megszüntetési összegnek azt a részét, amely a felperest megillető pénzügyi adósság, közvetlenül részére fizeti meg. Az 5.1(f) pontban foglaltakra tekintettel szükségtelen lett volna e megerősítés. Az említett pont ugyanis egyértelmű rendelkezést tartalmazott az alperes vállalását illetően. Az 5.4 pontban tett nyilatkozat ezért csakis akként értelmezhető, hogy az alperes nemcsak a Közvetlen Megállapodásban írt esetekben, hanem a Szolgáltatási Szerződésben rögzített, a megszüntetési összeg kifizetésének egyéb eseteire is vállalta az annak részét képező, a Szolgáltatót terhelő pénzügyi adósságnak megfelelő összegnek a Szolgáltató kezeihez történő közvetlen teljesítés helyett, a felperes részére történő megfizetést.

Mindebből az következik, hogy a felperesnek, az alperes marasztalása iránti keresete jogalapjaként, a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján őt terhelő bizonyítási kötelezettségre tekintettel bizonyítania kellett volna, hogy a Közvetlen Megállapodás 5.1(f) pontjában, vagy az 5.4 pontjában írt feltételek megvalósultak.

A felperes azonban e követelménynek nem tett eleget. A Szolgáltató a Szolgáltatási Szerződést, a hitelszerződés felmondását megelőzően már felmondta. Felmondásával a Szolgáltatási Szerződés 2011. október 29-ével megszűnt. Az alperes ezért a 2011. október 28-án kézhez vett hitelezői felmondás értesítés ellenére, az 5.1(f) pontban írt további intézkedéseket nem tehette meg, és nem is tehette meg. A Szolgáltató súlyos szerződésszegésére hivatkozással a Szolgáltatási Szerződést nem mondhatta fel, felmondása hiányában a Szolgáltatót megillető megszüntetési összeg – az azzal megegyező összegű pénzügyi adósság megfizetése, annak a felperes részére való kifizetése – sem válhatott esedékessé. Az alperes és a jelen perben nem álló Szolgáltató közötti jogvitára tekintettel, miszerint a Szolgáltatót megilleti-e, és ha igen, milyen összegű megszüntetési összeg, az sem nyert

bizonyítást, hogy az alperesnek a Szolgáltatóval szemben, ez utóbbi felmondására, vagy a Szolgáltatási Szerződésnek az abban foglaltak szerinti, a megszüntetési összeg meghatározására is kiterjedő közös megegyezéssel történt megszűnésére tekintettel esedékes olyan tartozása állna fenn, amelyet a felperes részére történő kifizetéssel kell teljesítenie. A Kúria álláspontja szerint a Szolgáltató perben állása nélkül a jelen eljárás során az említett jogvita nem is volt eldönthető, de a felperes nem is erre alapította a keresetét.

A jogerős közbenső ítélet –az alperes marasztalása jogalapjának bizonyítása hiányában – sérti ezért a Pp. 3. § (1) bekezdését, 164. § (1) bekezdését, 213. § (3) bekezdését, 215. §-át, a Ptk. 277. § (1) bekezdését.

A Kúria az ismertetett jogi álláspontja miatt érdemben nem vizsgálta, hogy az alperes esetleges fizetési kötelezettsége esetén a tiltott állami támogatás megvalósult-e.

A kifejtettekre tekintettel a jogerős közbenső ítéletet a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét megváltoztatva a keresetet elutasította.”

2.3 A tisztességes eljáráshoz való jog megsértése

Kérelmünk indokolásaként előadjuk, hogy a Kúria eljárása során megsértette az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésben foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát. E cikk értelmében „mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el”.

A tisztességes eljáráshoz való jog tartalmának értelmezésével összefüggésben előadjuk, hogy Magyarország részese az Emberi Jogok Egyezségokmányának, melynek 6. cikk (1) bekezdésének értelmében „mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően. (...)”

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának (EJEB) állandó joggyakorlata szerint a tisztességes eljáráshoz való jog értelmében a bíróságok döntéseiket indokolni kötelesek (H. kontra Belgium 8950/80). Az EJEB szilárd álláspontja szerint ugyanis éppen a bírósági döntések megfelelő indokolása az, amely bizonyítja, hogy a felek lehetőséget kaptak a döntés alapjául szolgáló tényállással és jogi kérdésekkel kapcsolatos álláspontjuk kifejtésére. Különösen, a bírói döntések indokolásának olyannak kell lennie, amely lehetővé teszi, hogy a felek hatékonyan élhessenek jogorvoslati jogukkal (Hirvisaari kontra Finland, 49684/99).

Jogi álláspontunk szerint súlyosan jogsértő, hogy a Kúria az első és másodfokú bíróságok alapos és részletes indokolását teljes mértékben figyelmen kívül hagyva, egy rendkívül rövid, dodonai választ adott. Ezzel a Kúria az indokolási kötelezettségét és ezáltal az indítványozó tisztességes eljáráshoz fűződő jogát megsértette. E körben kiemeljük a Kúria indokolásának alábbi bekezdését:

„(...) a felperesnek, az alperes marasztalása iránti keresete jogalapjaként, a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján őt terhelő bizonyítási kötelezettségre tekintettel bizonyítania kellett volna, hogy a Közvetlen Megállapodás 5.1(f) pontjában, vagy az 5.4 pontjában írt feltételek megvalósultak.

A felperes azonban e követelménynek nem tett eleget. A Szolgáltató a Szolgáltatási Szerződést, a hitelszerződés felmondását megelőzően már felmondta. Felmondásával a Szolgáltatási Szerződés 2011. október 29-ével megszűnt. Az alperes ezért a 2011. október 28-án kézhez vett hitelezői felmondás értesítés ellenére, az 5.1(f) pontban írt további

intézkedéseket nem tehetette meg, és nem is tehetette meg. A Szolgáltató súlyos szerződésszegésére hivatkozással a Szolgáltatási Szerződést nem mondhatta fel, felmondása hiányában a Szolgáltatót megillető megszüntetési összeg – az azzal megegyező összegű pénzügyi adósság megfizetése, annak a felperes részére való kifizetése – sem válhatott esedékessé. Az alperes és a jelen perben nem álló Szolgáltató közötti jogvitára tekintettel, miszerint a Szolgáltatót megilleti-e, és ha igen, milyen összegű megszüntetési összeg, az sem nyert bizonyítást, hogy az alperesnek a Szolgáltatóval szemben, ez utóbbi felmondására, vagy a Szolgáltatási Szerződésnek az abban foglaltak szerinti, a megszüntetési összeg meghatározására is kiterjedő közös megegyezéssel történt megszűnésére tekintettel esedékes olyan tartozása állna fenn, amelyet a felperes részére történő kifizetéssel kell teljesítenie. A Kúria álláspontja szerint a Szolgáltató perben állása nélkül a jelen eljárás során az említett jogvita nem is volt eldönthető, de a felperes nem is erre alapította a keresetét.”

Álláspontunk szerint a Kúria fent idézett indokolása nem felel meg a világos indokolás követelményének. Szemben az első- és másodfokú bíróságok alapos vizsgálatával és részletes indokolásával, a Kúria ítéletéből nem derül ki, milyen értelmezési szempontok alapján jutott a rendelkező részben foglalt megállapításait megalapozó következtetésekre. Hozzátesszük, a Kúria következtetéseinek kifejtése is meglehetősen zavaros, a logika és magyar nyelv szabályainak több esetben ellentmondó. Ez önmagában is sérti a világos és okszerű indokolás követelményét.

Arra vonatkozóan sem tartalmaz érvelést a Kúria ítélete, hogy amennyiben álláspontja szerint a Szolgáltató perben állása nélkül a jogvita nem volt eldönthető, miért tartotta szükségtelennek további bizonyítási eljárás lefolytatását az ügyben. Ennek ellentmond az az ítéleti indokolás, miszerint „A Kúria ... szükségtelennek tartotta további bizonyítás lefolytatását.”

A fent hivatkozott indokolás hiányos voltából adódóan az sem derül ki, hogy a Kúria ítélete pontosan mely jogviszonyok tekintetében tekinthető ítélt dolognak (*res judicata*). Ebből adódóan nem egyértelmű, hogy az indítványozó az alperessel szemben jogainak érvényesítésére milyen körben indíthat esetlegesen további, újabb keresetet az alsóbb fokú bíróságok előtt. Álláspontunk szerint az indokolási kötelezettség megszegésével összefüggésben tehát az indítványozó bírósághoz fordulás joga is csorbul, mivel a Kúria ítélete alapján teljes mértékben az esetleges későbbi ügyekben eljáró bíróságok mérlegelésétől függ, hogy az indítványozó keresetét elutasítják-e arra való hivatkozással, hogy a jogvitát a Kúria ítéletében már elbírálta. A bírósághoz fordulás jogát az Alaptörvény már hivatkozott XXVIII. cikkének (1) bekezdése biztosítja.

A fentiekben részletesen kifejtettek alapján az indokolási kötelezettség elmulasztása a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet valósít meg az Abtv. 29.§ szerint. Ugyanakkor, álláspontunk szerint a jelen alkotmányjogi panaszban foglalt kérdés alapvető alkotmányjogi kérdésnek is minősül. Mivel az Alaptörvény 2012. január 1-jén lépett hatályba, a Záró és Vegyes Rendelkezések 5. pontja szerint pedig a tisztelt Alkotmánybíróság által az Alaptörvény hatályba lépését megelőzően hozott alkotmánybírói határozatok az Alaptörvény értelmezése során nem vehetők figyelembe, szükséges, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság a tisztességes eljáráshoz való jog tartalmát értelmezze. Különös tekintettel arra, hogy az alkotmányjogi panasszal kapcsolatos esetjog kialakulóban van, ennek keretében kiemelkedő jelentőséggel bír a bíróságokat terhelő indokolási kötelezettség alkotmányjogi szempontú értelmezése.

Az alapperben tárgyalt jogi kérdések értékben és jogi jelentőségben is kiemelt jelentőségűek. Hiszen a CET (jelenleg Bálna) ingatlanfejlesztés a nemzetközi projekt-finanszírozási gyakorlatban bevett és rendszeresen alkalmazott közvetlen megállapodásra épült. Amennyiben az abban foglalt banki követelés nem érvényesíthető, ez hátrányosan érinti a magyarországi projekt-finanszírozást és ezzel a tágabb befektetési környezetet.

2.4 Jogállam és tulajdonhoz való jog sérelme

Az Alaptörvény B) cikkének (1) bekezdése rögzíti, hogy „Magyarország független, demokratikus jogállam.”

A XIII. cikk (1) bekezdése értelmében „Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez.”

Jogi álláspontunk szerint a Kúria támadott ítélete nem egyeztethető össze a jogállamisággal és az abból levezethető jogbiztonság követelményével. Végül a keresetet elutasító ítélet elvonja az indítványozó tágabb értelemben vett tulajdonát azzal, hogy nem biztosít bírósági védelmet és igényérvényesítést a szerződésen alapuló követelésére vonatkozóan. Ezzel kapcsolatban lényeges, hogy a Szolgáltató üres projekt cég, a vele szembeni igényérvényesítés, illetve az általa nyújtott biztosítékok érvényesítése eleve reménytelen, ezekből nem várható megtérülés. Ennek alapján az indítványozó a Hitelkeret-szerződésen és a Közvetlen Megállapodáson alapuló jogos követelését kizárólag az Önkormányzattal szemben érvényesítheti.

A perben vizsgált Közvetlen Megállapodás 5.1(f) és 5.4 pontjának nyilvánvalóan és durván téves Kúria általi értelmezése megfosztja az indítványozót a tulajdonát (alkotmányjogi illetve gazdasági értelemben) képező követelés tényleges érvényesítésétől.

Ebben a körben hivatkozunk az Alkotmánybíróság 15/2014. (V.13.) AB határozatára, amely a Kúria felülvizsgálati ítéletének alaptörvény-ellenességét megállapítva és az ítéletet megsemmisítve alkotmányjogi értelemben vett tulajdonvédelemben részesítette az indítványozó lízingbevevőt a kárára történt, a pénzügyi lízingbe vett ingatlanra vonatkozó építési korlátozással szemben. A polgári jogi értelemben vett tulajdonjogon kívüli vagyoni értékű jogot részesített tehát az Alkotmánybíróság alkotmányjogi tulajdonvédelemben. Álláspontunk szerint ezt a védelmet indokolt tovább kiterjeszteni az olyan, szerződésen alapuló követelés védelmében, amelyet a Kúria téves és indokolásában nem érthető szerződésértelmezése lényegében érvényesíthetlenné tesz. Ezen az alapon is kérjük a támadott ítélet megsemmisítését.

3. ZÁRÓ MEGJEGYZÉSEK

- 3.1 A tisztel Alkotmánybíróság hatáskörét az Alaptörvény 24. cikk (1) d) pontja illetve az Abtv. 27.§-a alapozza meg.
- 3.2 Előadjuk, hogy az indítványozóval a Kúria ítéletét 2014. március 17-én, postai úton közölték.
- 3.3 Az indítványozó, mint a Kúria ítéletének alapjául szolgáló polgári peres eljárás felperese az Abtv. 27. § szerint az egyedi ügyben érintett szervezetnek minősül.
- 3.4 Az Alkotmánybíróság eljárása az Abtv. 54. § értelmében illetékmentes.
- 3.5 Előadjuk, hogy az érintett polgári peres eljárásban felülvizsgálati illetve perújítási kérelem alapján eljárás jelenleg nincsen folyamatban.
- 3.6 Előadjuk továbbá, hogy az alkotmányjogi panasz illetve személyes adataink nyilvánosságra hozásához nem járulunk hozzá.

Kelt: Budapest, 2014. május 14.

Tisztelettel:

Dr. Sahin-Tóth Balázs
Ügyvéd
az [REDACTED] indítványozó képviselőjében

Melléletek:

F/1 sz. melléklet – A jogi képviselőnek az alkotmányjogi panasz előterjesztésére szóló meghatalmazása

F/2 sz. melléklet – A Pécsi Törvényszék 15.6.21.240/2012/21. sz. közbenső ítélete

F/3. sz. melléklet – A Pécsi Ítéltábla Gf.IV.30.134/2013/9. sz. közbenső ítélete

F/4. sz. melléklet – A Kúria mint felülvizsgálati bíróság Gfv.VII.30.313/2013/5. sz. ítélete

